

удри, бяха кой как можа, За да видни кой е по-бачо. И не само ние скаримъ пестом той правитъ, ами и малкиятъ наши нѣматъ тѣсто и тѣ са райанята отъ гасяюмобис, възаравата се, подкачатъ, щурятъ въ движение едва що израснали тѣ си гребенчесте, и опитватъ силата на беззраснали тѣ още шитовце. и както казва стара една пѣсен: Подивѣли, зачервени, подкачката. стигнѣ и яроста, като луди да скачатъ, да са халятъ, да са скубнатъ и влачатъ, да са кълватъ да са ципятъ, праменѣхати, и кръвта имъ по земята тропига.

това не е добро нещо; но то е толкова уж гордост, на може да е и родова слабост, но най-после нека кажем, че то показва лишени-
е от благодарността; защото ние отнасяме училища, отнасяме
учители; аче и списаниятакви нарочно издавани за да ни поучи-
ват и съветуват какво да правим, и какво да не правим. Но да ка-
жем че зитъ е правим, ами защо на подражават и правят както на н-
и откъм от вашите деца та са претирани, все чокати и са бича, а по-
голтните ги гледат и казват: Я виж как са чокати като пъстеленца,
пъстеленца! нека да имаха наистина пъстеленца толкова сръдства да са
всички такива, колкото имаха вашите рождени казвичи убогават че никой
не отбиха да са чокати като деца. Но ние сме все пак все по-справед-
ливи от вас, защото всеки от взема на себе си тежестта на под-
вигът си и не сме като вас да карат другите да са бича за тях, а
та да са наслаждават от извоюваното благо.

Писатъ въ чертовци нѣтъ никакъ право да не чинуватъ
чакъ томоу, че обирами растаритъ, раздоритъ и междусобичитъ;
защото мнозина отъ вас, като се ползвате отъ този нашъ недоста-
тъкъ, не даватъ да си каинѣтъ заплата, да си зановатъ съ насъ; взе-
матъ дватина отъ насъ, поставятъ ги единъ на срѣзу други, пакъ ни казватъ: